

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2928/04
12.07.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Невене Милојчић и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, кога заступа АБ, адвокат, изјављеној против решења Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије - Зајечарски округ у Зајечару број 220-353-51/02-04/2 од 28. 05. 2004. године, уз учешће ББ, као заинтересованог лица, у предмету урбанистичке дозволе, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.07.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије - Зајечарски округ у Зајечару број 220-353-51/02-04/2 од 28. 05. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем поништено је решење Општинске управе Лесковац - Секретаријата за грађевинске и комунално-стамбене послове број 353-53/97-02 од 22. 07. 2002. године, оглашена је ништавом урбанистичка дозвола, издата од стране истог првостепеног органа под бројем 353-53/97-02 од 01. 07. 2002. године и одбијен је захтев тужиоца од 05. 03. 1997. године за издавање урбанистичке дозволе за изградњу помоћних просторија са гаражом на катастарској парцели број аа КО ВВ, као неоснован. Првостепеним решењем број 353-53/97-02 од 22.07.2002. године одбијен је, као неоснован, приговор заинтересованог лица, уложен против издате урбанистичке дозволе од 01.07.2002. године, којом се утврђују урбанистичко-технички и други услови за израду техничке документације и грађење објекта по захтеву тужиоца од 05.03.1997. године, као и за изграђену покривену терасу на катастарској парцели број аа КО ВВ.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да је оспорено решење нејасно, да је диспозитив истог противречан сам себи и образложењу и да не садржи разлоге због којих је донето, због чега не може ваљано да се испита. Наводи да тужени, поступајући по пресуди Врховног суда Србије У. бр. 328/03 од 26. 12. 2003. године, није поступио у складу са налозима из те пресуде, да у поновном поступку у образложењу своје одлуке да конкретне доказе и чињеничне разлоге у смислу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Указује на то да је оспорено решење ништаво и из разлога што тужени орган није ни на који начин у поновном поступку бар проверио став и мишљење урбанистичког инспектора на коме заснива цело своје решење, а што је био у обавези да уради. Из изнетих и стим у вези осталих разлога, предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице, у одговору на тужбу, истиче да је тужба неоснована и предлаже да је суд одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница, утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је, поступајући по пресуди Врховног суда Србије У. бр. 328/03 од 26. 12. 2003. године, решавајући по жалби заинтересованог лица против решења првостепеног органа број 353-53/97-02 од 22. 07. 2002. године и применом одредбе члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97...31/01), донео оспорено решење.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да је истим повређен закон на штету тужиоца. Ово стога, што тужени орган доносећи оспорено решење у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. бр. 328/03 од 26. 12. 2003. године, није поступио по налозима из те пресуде, нашта је био обавезан у смислу члана 61. Закона о управним споровима. Наведеном пресудом Врховног суда Србије обавезан је тужени да у образложењу свог решења правилно и потпуно наведе, поред правних прописа и утврђено чињенично стање, разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а све у смислу одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Уместо да поступи по налозима из пресуде Врховног суда Србије, тужени орган се у образложењу оспореног решења позвао на записник

пресуде Врховног суда Србије, тужени орган се у образложењу оспореног решења позива на записник Републичког урбанистичког инспектора о извршеном ванредном инспекцијском надзору у Општинској управи Лесковац од 17. 12. 2002. године, који, као доказ, није извођен у поступку при доношењу оспореног решења, нити су у првостепеном поступку утврђиване чињенице на које се тужени орган позива, већ је предметни записник сачињен приликом вршења ванредног инспекцијског надзора у другом поступку. Докази на које се позива тужени орган нису проведени у предметном поступку, нити су исти предочени тужиоцу, како је то био обавезан да учини тужени орган на основу одредбе члана 133. став 1. Закона о општем управном поступку, због чега је, по оцени суда, оспорено решење донето уз битне повреде правила поступка.

Оспорено решење не садржи разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, због чега је исто захваћено битном повредом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. У одсуству разлога за доношење одлуке из диспозитива оспореног решења и навођењем само примењених правних прописа, тужени орган није поступио по налозима из пресуде овог суда У. бр. 328/03 од 26. 12. 2003. године, којом му је наложено отклањање управо таквих недостатака.

У поновном поступку је потребно отклонити повреде правила поступка на које је указано, навести правне прописе и разлоге који упућују на одлуку из диспозитива оспореног решења, а затим, правилном применом материјалног прописа, донети правилно и на закону засновано решење.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2., у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда, изнете у пресуди, обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 12. 07. 2006. године, У. 2928/04

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗЖ